

res Undtagelser, og det maatte dog komme til at beroe paa, hvorvidt vedkommende Ministerium eller Dyrighed fandt, at Grunden kunde meddeles ham. Iøvrigt troer jeg, at vi i dette som i andre Tilfælde maae være tilfredse med det almindelige Middel, som man har mod saadanne Dunder, og det er Straffbestemmelserne. Nu er det paalagt Embedsmanden under strengeste Embedsansvar at afgive Erklæringer efter sin Overbeviisning; er den ærede Forslagsstiller ikke tilfreds dermed, troer han, der behøves Mere, nuvel! saa kan der foreslaaes strengere Straffe; paa den Vej vil jeg gaae med ham; thi jeg antager ikke, at der kan gives for strenge Straffe for et saadant Misbrug af Embedsmyndigheden.

J. A. Hansen: Det er en Feil, sagde den ærede Taler, at nære Mistillid, hvor der ikke er Grund dertil; jeg vil begynde med at tage dette som Udgangspunkt for hvad jeg har at svare. Mit Forslag gaaer kun ud paa at faae at vide, hvor der er Grund og hvor der ikke er Grund for Folket til at nære Mistillid; thi saalænge vi have den nuværende Indretning, nærer man Mistillid til hele Embedsstanden, fordi man er overbeviist om, at der er Grund dertil i flere Tilfælde, og da man ikke kan faae de Tilfælde at vide, i hvilke Mistilliden er begrundet, nærer man Mistillid til det Hele. Det er ikke Befolkningens egen Skyld, at den nærer Mistillid, selv hvor der ingen Grund er dertil, naar den ønsker en Bestemmelse ind, for at faae Udgang til at vide, hvor der er Grund til Mistillid, og hvor ikke, og den Sætning, som den ærede Rigsdagsmand opstillede, skulde han derfor see at gjøre det muligt for

Befolkningen at følge, ved at den kunde faae at vide, hvor der er Grund til Mistillid, og hvor ikke. — Jeg skal nu see lidt nærmere paa, hvad han iøvrigt ansøgte, thi, naar den ærede Rigsdagsmand meente ikke at kunne sige noget Nyt om dette Lovforslag, har han dog virkelig vidst at finde noget Nyt, og derfor skal jeg opholde mig derved. Den ærede Rigsdagsmand begyndte med at sige, at Lovgiveren havde bestemt, at disse Erklæringer skulde være utilgængelige for Ansøgerne, fordi Lovgiveren meente, at de alligevel vare atfor fordeelagtige for Ansøgerne, men vilde blive det endnu mere, naar Ansøgerne kunde blive bekendte med dem, og den ærede Rigsdagsmand sluttede med at minde om, at der er fastsat strenge Straffbestemmelser for dem, der afvige fra Sandheden i deres Erklæringer. Den ærede Rigsdagsmand siger altsaa, at Lovgiveren er gaaet ud fra, at, uagtet Erklæringerne afgives hemmelige, ere de dog for fordeelagtige (Tilføjelse): Det er en Forvanskning af mine Ord!; den ærede Rigsdagsmand har sagt, at de Erklæringer, der nu afgives, uden at Ansøgeren bliver bekendt med dem, anseer Lovgiveren for at være for fordeelagtige, og derfor kan han ikke lade dem blive tilgængelige for Ansøgeren, thi saa vilde de blive endnu mere fordeelagtige. Naar han nu vil have dem straffede, der ikke følge Sandheden i deres Erklæringer, — ja, han vilde endogsaa have dem meget strengt straffede og skulde ikke have Noget imod, at der fastsattes yderligere Straffbestemmelser — saa har han i Forveien sagt, at de skulde straffes allesammen, thi i Reglen give de altså for fordeelagtige Erklæringer for Ansøgerne.